

Eduard Gener: «Bob Dylan no existiria si no fos per la cançó trobadoresca»

Parlem amb el cantautor solsoní sobre el seu nou disc, 'Swing de comarques'

Eduard Gener | Arxiu

Eduard Gener és un cantautor diferent, singular. El músic solsoní ha construït una proposta que beu de la música negra i on aporta la seva òptica personal esculpida des de la seva realitat solsonina. Ara, ha publicat el seu cinquè àlbum, *Swing de comarques* (Jezz, 2022), un disc que ajunta el swing i la cançó d'autor a través d'una realitat allunyada de la centralitat barcelonina. Parlem amb ell sobre aquest nou treball.

El títol del disc, 'Swing de comarques', és tota una declaració que reivindica la música de fora de l'òrbita de l'Àrea Metropolitana de Barcelona. Quines dificultats et trobes a l'hora de fer música des d'un àmbit rural com el de Solsona?

N'hi ha unes quantes, com per exemple estar lluny d'una capital cultural, lluny dels mitjans i la seva realitat propera i urbana o lluny dels despatxos culturals. A Solsona, s'hi afegeix que tenim poca tirada cap enlloc. Som província de Lleida, però estem lluny de Lleida, el nostre referent cultural és Manresa que, honestament, té coses a aprendre com a capital cultural si la comparem amb Vic o Girona. Costa trobar un aparador on anar a ensenyar el producte i que t'ajudin a vendre'l. Potser, per això, a Solsona som més de "lo nostre" perquè no tens més remei

que fer-t'ho tu solet.

El disc, a grans, trets retrata els paratges del Solsonès. Com és aquest territori i com l'has plasmat al disc?

Bé, podríem dir que retrata més aviat una província semblant a Ponent o Lleida. El paisatge solsoní per mi són camins, ermites, romànic i una idiosincràsia de personatges locals de províncies, i això, a molts grans trets, hi és al disc. Jo soc de ciutat, per dir-ho així, i als discos intento retratar una mica aquest imaginari que em resulta més interessant que el paisatge natural. Sí que soc un admirador del romànic rural, de les esglésies i ermites que tenim. Em sembla un patrimoni espectacular que sí que marca el meu imaginari musical perquè són llocs que contenen històries humanes, quotidianes i universals, no pel seu contingut religiós. Són l'*atrezzo* d'un teatre en runes.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=9nIWPFELFjw>

També reivindiques que fas música ben lluny del conservatori. Què té la música apresada de petits mestratges com la teva i que els hi falta sovint als músics dels conservatoris?

Crec que té més autenticitat, tot i que aquesta pregunta és un bon jardí. Al conservatori jo hi aniria si volgués ser un virtuós instrumentista o un músic de clàssica que vol conservar la música pretèrita. Però en el cas d'un entusiasta, d'un pioner, d'un compositor que vol tenir una visió personal de la seva pròpia existència artística, la que porta de sèrie, l'estudi de tanta tècnica variada i de tanta informació genèrica penso que li treu naturalitat, espontaneïtat i originalitat. Penso que els mestratges són una transmissió de coneixements més bonica, interessant i específica per un autor.

És a dir, t'agrada anar per lliure?

Prefereixo el gremi a la indústria, el mestre a la Universitat. A mi m'agraden aquells músics que no saps d'on han sortit perquè no canten o componen igual que el del costat. A la cançó "Swing de comarques" poso l'accent en aquells músics que van per lliure, que són assilvestrats i imperfectes, però que tenen màgia.

El teu disc beu molt del swing i de la música negra d'artistes com Guillem d'Efak o Lleó Borrell. Què t'ha aportat a beure tant de la música negra i d'aquests artistes?

Guillem d'Efak o **Lleó Borrell** són dos compositors que he descobert fa pocs anys perquè necessitava trobar referents del meu estil. Crec que aquest país no ha sabut tenir una cultura normal quan ha disposat de les eines per tenir-la. **Guillem d'Efak** té dos discos només, i després se'n devia cansar per motius que puc arribar a entendre. Aquest és un país polititzat culturalment i, a més, està partit per la meitat pel que fa a realitats culturals. I així és difícil treballar. Més que **d'Efak** o **Borrell**, els meus primers referents van ser italians o francesos, cultures que considero més normals a escala musical: **Paolo Conte**, **Jovanotti**, **Hocus Pocus**, **Oxmo Puccino**, **Daniele Silvestri**? gent que barrejava les seves referències culturals pròpies amb el jazz, hip-hop, funk, etc. I cantaven en francès o italià i eren artistes *mainstream*. Això, aquí és impossible.

Video: https://www.youtube.com/watch?v=li3b123N_Q8

Per què és impossible?

Si fas música negra en anglès et diran que "si haguessis nascut a Califòrnia ara estaries triomfant pel món", però si ho fas en català no t'acabaven d'entendre i no t'ubiquen enlloc. Ens creiem més tot el que és revisionisme o imitació que una adaptació a la catalana d'una tradició com la música negra. Aquest procés, ben natural, ja s'ha fet amb èxit amb el folk, el rock, l'indie o el pop, però sembla que amb el swing, jazz, hip-hop, soul o blues, ens costa moltíssim. Jo soc un cantautor que barreja cançons amb ritmes negres, com ho feien **d'Efak** o el *crooner* **Grau Carol**. Tots són una meravella, però van acabar plegant...

A "Plaerdemavida", cites a dos trobadors occitans, Marcabré i Arnaut Daniel. D'on va sorgir aquesta idea de recuperar poesia trobadoresca occitana?

Ja fa un temps que llegeixo trobadors occitans i m'ha sorprès que aquells artistes fossin exactament iguals als cantautors actuals o als rapers: competint entre ells, escrivint-se versos i

atacant-se per mitjà de cançons. **Bob Dylan** no existiria si no fos per la cançó trobadoresca. Molts trobadors eren polítics, nobles. Marcabrú i Arnaut Daniel són els dos que em van agradar més, juntament amb Guillem IX d'Aquitània. Em sembla un món fascinant.

El tema que tanca el disc, "Al·leluia", que fa referència a la importància religiosa de Solsona. Hi inclou alguna referència de la música litúrgica?

Potser sí que els solsonins tenim una presència religiosa de sèrie, ja que som una petita comunitat amb una gran estructura com és el Bisbat de Solsona. Volia fer la meva particular música religiosa, des d'un punt de vista humanista perquè no soc pas catòlic jo. "Al·leluia" és una cançó d'amor i de celebració d'haver-se trobat amb algú. Tot i les formes, el fons no és religiós.